

Ден пред Бадник

ВАЖНО!

Илустрациите за овие серии можат да се купат од повеќето канцеларии на МЕД и онлајн продавници. За да најдеш список на канцелариите на МЕД, како и на онлајн продавниците, посети ја страницата www.teachkids.eu/mk и кликни на „Локации“.

Copyright © 2002, 2005 Child Evangelism Fellowship® of Germany
Сите права се задржани. Употребено со дозвола. Сmee да се
умножува за лична, непрофитна и некомерцијална употреба.
За комплетните детали во врска со правата посети ја страницата
www.teachkids.eu/mk

Ден пред Бадник

Според една фризиска хроника

По крајбрежието на Шлезвинг-Холштајн, во Хузумскиот залив, се наоѓаат севернофризиските острови Зилт, Фор и многу други помали и поголеми острови кои ги сочинуваат Халигските острови. Некои од нив имаат природни бедеми кои ги штитат од поплави, а други, пак, се заштитени со камени насипи. Трети, пак, се оставени незаштитени, на милост и немилост на брановите. На малите острови, кои се како дамки во водата, таканаречените Халигски острови, куќите се изградени врз насипи и ритчиња.

По крајбрежјето на Северното море се сминуваат плимата и осеката. При осека водата се повлекува цели шест часа и така ослободува широки и плитки места. Со водач, додека трае осеката, човек може пеш да оди од остров на остров. По влажното дно се отцртуваат мали и големи водни потоци и бразди, кои се полнат со вода кога ќе надојде плимата. На некои места тие се многу длабоки и имаат силно струење. За оној кој оди по сувото, тоа може да биде опасно по живот.

Ова случка се случи пред 35 години. Таа е извадок од една хроника која ни ја раскажа една фризијка од островот Фор.

На малото халигско островче Зјудерог имаше само една зграда. Во тоа време во неа живееше еден селанец по име

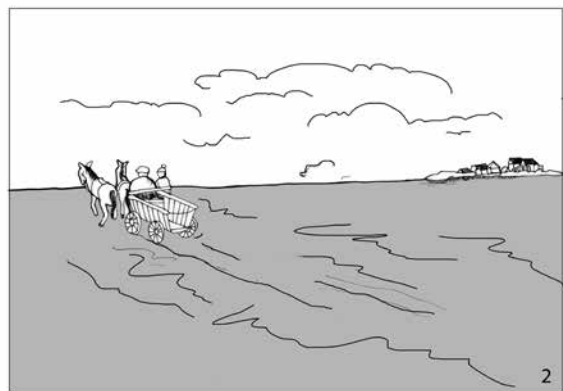

Баудевиг, кој живееше осамен живот. Кога му требаше храна, патуваше со коњот и колата по сувото до соседниот остров Пелмворм.

Наближуваше Божиќ. Баудевиг требаше да добие посета од копното - едно 14 годишно момче по име Ларс. Тоа пристигна со поштенскиот брод за да го празнува Божиќ со својот осамен роднина. Сакаше еднаш да помине Божиќ поинаков од другите. Мислата да го помине празникот на малечкиот халигски остров, на кој има само една куќа, за него беше многу возбудлива.

Кога дома се потсетуваше за куќата во Зјудерог, секогаш на ум му доаѓаше сликата која висеше во нејзиниот ходник, целата направена од школки. На неа можеше да се види прекрасен светилник и до него, со мали сиви букви направени од школки, следниот стих од Библијата: „Јас сум светлината на светот; кој врви по Мене, нема да оди во темнина, а ќе има светлина во животот“ (Јован 8:12).

Денот пред Божиќ, Баудевиг му кажа на Ларс: „Денес ќе отидеме до Пелмворм. И кога веќе си тука, треба да се чувствуваш угодно. Ќе ни требаат елка, нешто храна и слатки, кои ќе ги купиме од Јансенови.“

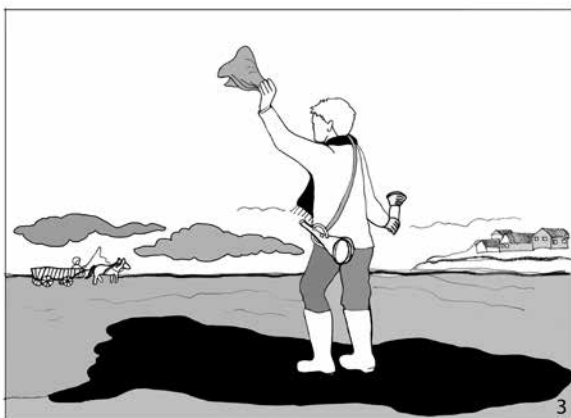
Баудевиг ги впрегна коњите во колата и се упати по морското дно кое беше суво во правец на Пелмворм. Не отидоа далеку, кога видливоста се влоши. Падна магла и

тие решија да се вратат. Точно кога пристигнаа дома, времето се изјасни, така што Баудевиг реши, иако доцнеше, да се осмели да патува.

За сигурно, се јави во Пелмворм и замоли да му ја донесат стоката на кејот, за да заштеди време. По сувото морско дно можеше да се оди само во определено време. Кога ќе започнеш плимата, требаше да бидат дома. Баудевиг на прозорецот постави две ламби на петролеј. Тие светлини требаше да им го покажуваат патот во случај ако ноќта се спушти порано.

И така, тие пак тргнаа. Ларс се чудеше колку сигурно коњите одеа во саканиот правец и како ги одбегнуваа длабоките бразди. Така можеа да брзаат па дури понекаде и да трчаат. Понекогаш водата прскаше високо. Баудевиг ги натера коњите да брзаат. Оеднаш, застапа на едно песочно ридче среди морското дно и му се обрати на момчето:

„Ларс, ќе биде подобро да ме чекаш тука додека се вратам од Пелмворм. Еве ти ја мојата цепна ламба и рогот. Светлината треба да ми го покажува патот на враќање, во случај ако се стемни порано. Ако одново падне магла, дувај во рогот. Тоа ќе им биде знак на коњите, за да знаат на каде да одат. До гледање, момче мое, ќе се обидам да се вратам што побргу“.

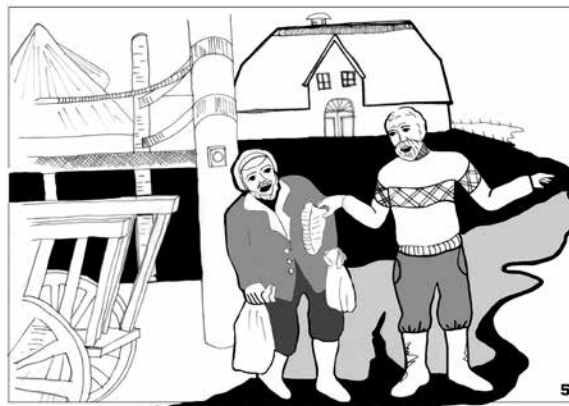

Колата продолжи кон Пелмворм. Баудевиг среќно стигна таму. Нештата кои ги имаше порачано веќе беа на кејот. Баудевиг брзо ги нафрла во колата и ја сврте за да се врати. Тогаш му пристапи трговецот Лирман кој беше сериозен и со замислено лице. Тој добро ги познаваше

плимата и осеката, ги знаеше опасностите и морските замки.

„Баудевиг“ - рече тој, „на твоје место не би се враќал во Зјудерог. Почнува плимата. Ти можеш да останеш и да ноќеваш кај мене“.

Ако момчето не беше останало на песочното ридче, Баудевиг со радост ќе го прифатеше предлогот. Но сега мораше да

се врати. Без да каже збор, но пребледнат од страв, повторно тргна по плиткото во правец на Зјудерог.

Често ги тераше коњите да побрзаат. Тие одвај го распознаваа патот, но бидејќи плимата стануваше поочигледна секој миг, тие внимателно ги избегнуваа длабоките бразди.

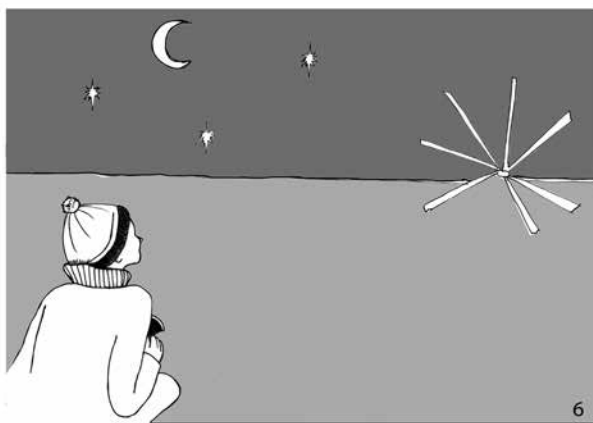
За тоа време, момчето од ритчето ја гледаше колата која се оддалечуваше од него, додека сосема не ја снема од хоризонтот. Од исток бавно стануваше сè помрачно, а од запад надоаѓаше плимата. Водата се враќаше многу брзо! Таа сега веќе достигаше до големиот камен на песочното ридче. Браздите сè повеќе се полнеа со вода и на некои места во далечината темните вечерни облаци веќе се одразуваа врз водата, таму каде што порано беше суво.

„Што ќе стане ако мојот чичко не го најде патот?“ - почна да си мисли момчето. „Што ќе се случи ако плимата и мракот дојдат порано?“ Во главата на момчето се роеја многу прашања. Очите напрегнато бараа да видат некаква темна точка во правец на Пелмворм. Но темнината веќе настапуваше со полна сила и очите веќе не можеа ништо да распознаат.

Тогаш го фати страв- смртен страв. „Што ќе стане ако се удавам?“- си помисли тој. Се фати за лампата, како да беше појас за спасување. Пак гледаше во правец на Пелмворм. Светлината, која стануваше сè послаба и послаба, сега сосем угасна. Тогаш Ларс почна со сета сила да дува во рогот. Глувиот звук требаше некој да го чуе. Но набргу се измори и звуците стануваа сè послаби.

Момчето стоеше таму, во самотијата на широкото море и во страв од смртта која му се приближуваше. Го обзеде очај. Почна да гледа на сите страни, барајќи од некаде да се појави помош. Тогаш на север, во правец на Зјудерог, виде една светлина, вистина слаба, но пријателски намигнуваше. „Тоа треба да се двете петролејни ламби на прозорецот на нашата кука“- му мина низ главата. Искра надеж се појави во неговото уплашено срце. Ја гледаше светлината во далечината и во мислите се врати кон собата и ходникот.

И таму, исто така имаше светлина, светла и силна, која го осветлуваше целиот

свет. Ларс јасно пред себеси ја виде сликата со светилникот и библискиот стих. Што пишуваше на сликата, напишано со школки? Зборовите на Исус: „Јас сум светлина на светот; кој врви по мене, нема да оди во темнина, а ќе има светлина во животот“.

За момчето настапи нов живот. Тоа веќе не беше само на песочното ритче. „Светлината на светот“ беше со него. Кој е светлината на светот? Господ Исус, Синот Божји! Ларс поверува во Него со целото свое срце. И во тој момент започна да зборува со Господ Исус и да вика кон Него во својата потреба.

„Ако Господ Исус е светлината на светот, тогаш Тој гледа во каква страшна ситуација сум“- си помисли тој. „Тогаш Тој е моќен и да ме спаси.“

Таму, на песокот, Ларс му вети на Господ Исус дека ќе верува во Него и ќе го следи целиот живот. Дали Бог го слуша човекот, кога тој во потреба вика кон Него? Да, може да сме сигурни во тоа, бидејќи во Библијата, Словото Божјо, пишува: „Повикај ме во тежок ден; Јас ќе те избавам и ти ќе ме прославиш“ (Псалм 50:15). Овој псалм е како телефонски број за Бог. Ларс го сврте тој број и Бог ја слушна неговата молитва.

Не помина многу време и чичко му се врати. Тој не беше далеку од него, но за момчето минутите беа како часови. Бог ги водеше коњите, метар по метар, точно до местото каде што стоеше Ларс. Баудевиг му помогна на возбуденото момче да седне во колата. Од истоштеност и олеснување, Ларс почна да плаче. Но во истовреме беше благодарен дека Господ Исус му помогна. Тој ги врати обајцата сигурни во куќата.

Дури и на Бадник, стравот не му беше целосно минат. Тогаш Ларс раскажа на чичко му што му се случи додека чекаше во морето и како сликата со библискиот стих му стана патоказ за спасение. За голема радост на Ларс, чичко му му ја подари сликата и тој си ја зеде како скапоцен спомен. Веднаш по Божиќ Ларс се врати дома, пак со поштенскиот брод. И Баудевиг, малку подоцна, го напушти Зјудерог и се насели на поголемиот остров Хуго.

Дали Ларс му остана верен на Господ Исус? Дали го одржа ветувањето да го

следи? Да, тој не можеше да ја заборава случката на сред морето. Во својот роден град тој најде црква во која се зборуваше за Спасителот- Господ Исус Христос, кој е светлината на светот. На тој начин тој се утврди во христијанската вера. А сликата со светилникот и библискиот стих од Јован 8:12, често му ги враќаше спомените.

Дали ти си му го доверил твојот живот на Господ Исус? Или сè уште живееш во темнината на гревот? Не е потребно некој да чека да падне во неволја за да повика кон Господ Исус. Тоа може да се направи секогаш. Ако ти сè уште не си го примил во

твојот живот, ти веќе си во невола, бидејќи гревот те одвојува од Бог. Кога се наоѓаш во таа ситуација, ти треба спасение. Тоа спасение може да ти го даде само Господ Исус.

Забелешка: По лекцијата на децата можете да им поделите копии со цртеж на светилник, кој децата можат да го земат за дома. Ако, пак, имате време на часот, децата можат да го обојат цртежот, да ги залепат двете половини и да им пришијат конец, така што ќе можат да го употребат како украс за елка.